

جے گل در گلستان گلستان گلستان
کہ گلستان از مردم جے گل درین فسر

الرحمت ہما کہ میدانی در بکامت ہما کہ میدانی
سکہ سخن در لہر زد ہر از بنامت ہما کہ میدانی
نہنگلا ہر دانہ حالت شد برانت ہما کہ میدانی
از رخ زلف دام خور مانند صبح منت ہما کہ میدانی
ہر نفس برسد بگوشت و دم از بینت ہما کہ میدانی
طوطی دل بکام جان باید از کلامت ہما کہ میدانی
سنت حسن کنیز عطا فر ما بغلامت ہما کہ میدانی
زیر این وقت عرصہ آراخت است راست ہما کہ میدانی
کرده در جام عشق خاصا ترا لطف عامت ہما کہ میدانی
در جناب خرمشنت بد کف با خرامت ہما کہ میدانی

در ہما

در قیامت جہان فرد کبر د ز قیامت ہما کہ میدانی
کشتہ خم ہجو ابرو خربان بسلامت ہما کہ میدانی

جویر از قامت تو نور علی
نافیامت ہما کہ میدانی

تا چند بسایم نگر از خیال بک از رخ پر و ہوا اجمالی
جانہا بقدر قدمت با دگر ہوا در مملکت حسن بر جہت کمالی
عیدت ہم منتظر جلوہ جہر در بنما از این کونہ ابرون ہلالی
مردم ز غمت نام در تر کم کہ نشیند بر خاطر از نالہ غم کرد جلالی
ش تا چند نود کز کرم در درہ مظلوم ایلا شنتہ بدہ بسوز از نالہ

نور از علی نافت سرور و اولی

بر خواستہ ہما کہ میدانی با یک انالہ ہما کہ
تاریخ جان در سہ نام عقیقہ ہوز نوار بفت بول ہر حقیقہ